

* 30. června 1920

Narodil se 30. června 1920 v malé podhorské vesničce Lazisko v okrese Liptovský Mikuláš. Po maturitě na reálném gymnáziu v roce 1940 musel vykonat vojenskou základní službu v armádě tehdejšího Slovenského státu. Nastoupil k leteckému pluku v Piešťanech. V roce 1941 se přihlásil ke studiu na dvouleté vojenské akademii v Bratislavě a po jejím absolvování byl vyřazen v hodnosti poručíka letectva. Jako pilot byl zařazen do bojové 12. stíhací letky na letišti u Spišské Nové Vsi a z ní k letecké skupině mjr. Trnky na letišti Išľa u Prešova.

Dne 29. srpna 1944 vypuklo Slovenské národní povstání a slovenské povstalecké letectvo, které bylo tvořeno tak zvanou skupinou vzdušných zbraní, již 31. srpna 1944 přelétlo do Sovětského svazu. Poručík Droppa odletěl se skupinou, která měla 26 letadel a 80 letců, na druhou stranu fronty. Byl zařazen k 1. čs. stíhacímu leteckému pluku, kterému velel štábní kapitán František Fajtl.

„Byl to velmi uznávaný velitel, měl velkou autoritu, byl velmi pečlivý, když nám něco chybělo nebo byl nedostatek stravy či problémy s ubytováním, vždy pomohl. Byl neustále s námi, nejen při výcviku, ale v době volna. Mám na něho opravdu ty nejlepší vzpomínky,“ vzpomíná na Františka Fajtla.

Pluk byl vybaven sovětskými stroji La-5FN a společně s 2. čs. stíhacím leteckým plukem a 3. čs. bojovým leteckým plukem tvořili 1. čs. smíšenou leteckou divizi v SSSR, které velel pplk. Ludvík Budín. Tato letecká divize podléhala velení 2. letecké armády generála Krasovského. Dne 17. září 1944 přiletěl 1. pluk na letiště Zolná poblíž Zvolena na pomoc Slovenskému národnímu povstání.

„Náš úkol byl vytvářet vzdušnou ochranu našim leteckým bitevním jednotkám při jejich útocích na pozemní cíle a v soubojích s německým letectvem. Létal jsem na letounu sovětské výroby LA-5FN. Do ostravské operace, která zahrnovala úsek fronty od Opavy, Olomouce až po Český Těšín, velitelství letecké divize zařadilo pouze 1. a 3. letecký pluk. Oba útvary byly následně přesunuty na polní letiště Poremba šest kilometrů západně od polského města Psczyny.“

Anton Droppa vzpomíná na 19. duben 1945, když byl při útoku na německé pozice v prostoru Petrovice-Závada sestřelen flakem letoun č. 23, s osádkou pilot rtm. Pavel Slatinský a střelec desátník Ján Bilka, kteří zahynuli: *„I další stroje se vrátily poznamenány zásahy. Boje 1. československé smíšené letecké divize skončily 2. května 1945, kdy jsme byli přesunuti na letiště Albrechtický.“*

Po válce zůstal v Československé armádě a byl zařazen k 1. leteckému pluku na letišti Tri duby u Zvolena. V roce 1947 byl kapitán Anton Droppa odvelen do letecké školy v Olomouci, kde přednášel tři předměty: leteckou střelbu a bombardování, teorii létání a leteckou navigaci. Aby si zvýšil pedagogickou kvalifikaci, přihlásil se ke studiu na Palackého univerzitě v Olomouci.

V polovině června 1948 byl bez uvedení důvodů propuštěn z armády. *„Tento akt mě přímo šokoval, vždyť v boji proti fašistům jsem dostal pět vojenských vyznamenání!“*

V té době byl již ženatý s jedním dítětem, tak hledal velmi těžce jakékoli zaměstnání. Obtížné to bylo hlavně proto, že když uvedl, že byl propuštěn z armády, neměl u nikoho důvěru. Nakonec byl zaměstnán jako pomocný dělník u stavitele Macháčka v Olomouci, ale studium nepřerušil. Na Přírodovědecké fakultě Masarykovy univerzity v Brně získal v roce 1951 titul doktora přírodních věd. V roce 1953 se oženil a se svou manželkou Božkou vychovali dvě děti. V roce 1952 pracoval v Muzeu Slovenského krasu v Liptovském Mikuláši na výzkumu krasu a jeskyní. Od roku 1955 byl zaměstnán ve Slovenské akademii věd v Bratislavě. Do důchodu odešel v roce 1981 ve svých jednašedesáti letech.

V roce 1991 byl rehabilitován a povýšen do hodnosti plukovníka. Až tehdy se dozvěděl, proč byl v roce 1948 propuštěn z armády – prý nenašel kladný poměr k lidovědemokratickému zřízení.

Plukovník Anton Droppa je nositelem mnoha válečných vyznamenání (Pribinův kříž 2. stupně, 2008). Je autorem více než 30 odborných knih a publikací o slovenských jeskyních.

„Co bych chtěl vzkázat mladé generaci? Aby si uvědomila, že vše, co dnes máme, poměrně klidný život bez válek a mír, bylo vykoupeno krví v boji vojáků, kteří před 63 lety zvítězili ve druhé světové válce. Vzkazuji jim, aby si vážili života v míru a udělali vše proto, aby ho i lidsky zdokonalovali.“

Za největší štěstí považuji to, že jsem ze všech bojů proti fašistům nebyl zabit a že dnes tady mohu být.“

Plk. v zál. Petr Majer
Foto: Petr Majer

